

Arrest

**nr. 164 299 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X,
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 5 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 22 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2006 in België zouden verblijven; zij geïntegreerd zouden zijn in onze maatschappij; Dhr.G. M. (...) zelf naar school zou gaan en hij Franse les zou volgen en zich op niveau 3 zou bevinden en hij vrij goed Frans zou spreken en hij dan ook zijn kinderen goed zou kunnen opvolgen op school, hetgeen belangrijk is voor het goede verloop van hun schoolcarrière en hij ter staving een Attestation dd. 28.10.2009 voorlegt en betrokkenen sociale banden zouden hebben en ter staving hiervan getuigenverklaringen voorleggen en zij hun thuis hier zouden gevonden hebben en zij hun leven hier zouden hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen halen aan dat ze twee schoolplichtige kinderen hebben en leggen hiervan bewijzen voor. De kinderen hun integratie in de school zou perfect verlopen zijn, de leerkrachten zouden zeer tevreden zijn over hun. De kinderen zouden de lessen goed volgen en zouden goed geïntegreerd zijn in hun klas. De kinderen zouden enkel de Franse taal lezen en schrijven en niet de Russische taal, ze zouden ons schoolsysteem gewoon zijn en zouden hier al hun vrienden en vriendinnen hebben. De kinderen zouden hun thuis hier gevonden hebben. Tevens zou de verplichting om het land te verlaten een schending van hun kinderrechten zijn.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het louter aanhalen van de Kinderrechten vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat deze rechten bij een terugkeer zouden geschonden worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 13.07.2006, werd afgesloten op 23.04.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 01.12.2010, werd afgesloten op 14.03.2011 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan twee jaar en negen maanden voor de eerste aanvraag en iets meer dan drie maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweren dat zij hun land ontvlucht zijn en dat zij slachtoffer zouden zijn geworden van vervolgingen. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug kunnen omdat zij vrezen voor vervolgingen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat de gehele familie van Dhr. G. M. (...) in België zou verblijven. Zijn beide broers en hun echtgenoten zouden erkend zijn als vluchteling, alsook hun kinderen. Ook de moeder van Dhr. G. (...) zou in België verblijven. Betrokkenen zouden hier een privéleven hebben dat bestaat uit de band met de broers, schoonzussen en de moeder van Dhr. G. (...). De hele familie zou zeer gehecht zijn aan elkaar. Betrokkenen voegen bewijzen van de erkenning van de broers van verzoeker aan het dossier toe. Het zouden de broers van verzoeker zijn die momenteel het gezin zouden onderhouden. Verzoekers beroepen zich op artikel 8 EVRM.

Aangaande de vermeende schending van dit artikel dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tot slot bewijzen verzoekers niet dat zij door de broers van Dhr. G. (...) onderhouden zouden worden. De loutere bewering volstaat niet om een buitengewone omstandigheid te vormen."

1.3. Op 22 augustus 2012 nam de gemachtigde tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is niet aangevochten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou uitleggen om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing zou bovendien gebaseerd zijn op ambigue motieven.

2.1.2. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de Raad gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekers betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het criterium 2.7 van de voormelde instructie diende toe te passen, in het bijzonder omdat de staatssecretaris zich zou geëngageerd hebben om de instructie te blijven toepassen.

2.2.2. Verzoekers betoog, dat de gemachtigden van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd hebben de instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoekers hun kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

De instructie van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partijen zich beroepen is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09 december 2009 vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.3.2. De toepassing van artikel 9bis houdt een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat het langdurige verblijf van verzoekers en de daaruit voortvloeiende integratie betrekking hebben op argumenten ten gronde voor het bekomen van een verblijfsmachtiging. Het loutere feit dat verzoekers in België zouden zijn geïntegreerd, impliceert niet dat het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is.

Het loutere feit dat verzoekers menen dat hun lange verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris in aanmerking dient genomen te worden als een buitengewone omstandigheid, volstaat

uiteraard niet opdat zou worden aangetoond dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel beroepen verzoekers zich op een schending van het Kinderrechtenverdrag.

2.4.2. Betreffende de opgeworpen schending van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 voor de Rechten van het Kind, laat de Raad gelden dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers zich er derhalve niet met gunstig gevolg kunnen op beroepen (zie ook RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het verdrag dient derhalve een directe werking te worden onzegd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet verduidelijken hoe een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst de minderjarige kinderen het recht op onderwijs en het doel ervan, namelijk ontwikkeling, zou ontnemen, te meer daar zoals de bestreden beslissing vaststelt de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekende partijen betwisten deze passage in de bestreden beslissing niet.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat *"het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."*

Verzoekers betogen dat de kinderen meerdere jaren achterstand zullen oplopen, doordat zij zich zullen moeten aanpassen aan een nieuw schoolsysteem. Dienaangaande laat de Raad gelden dat verzoekers zich beperken tot hypothetische en ongestaafde beschouwingen. In het bijzonder gelet op de jonge leeftijd van de kinderen is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten dat scholing in het land van herkomst kan worden bekomen.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. In een vijfde middel beroepen verzoekers zich op een schending van de formele motiveringsplicht. Verzoekers stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte motiveert dat verzoekers hebben nagelaten gevolg te geven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers betogen dat in het verleden het bevel niet kon worden afgeleverd, omdat nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging hangende was.

2.5.2. Het indienen van een regularisatieaanvraag heeft geen schorsende werking ten aanzien van het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan en brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746). Een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet. Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.6.1. In een zesde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

2.6.2. De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM: *“Betrokkenen halen aan dat de gehele familie van Dhr. G. M. (...) in België zou verblijven. Zijn beide broers en hun echtgenoten zouden erkend zijn als vluchteling, alsook hun kinderen. Ook de moeder van Dhr. G. (...) zou in België verblijven. Betrokkenen zouden hier een privéleven hebben dat bestaat uit de band met de broers, schoonzussen en de moeder van Dhr. G. (...). De hele familie zou zeer gehecht zijn aan elkaar. Betrokkenen voegen bewijzen van de erkenning van de broers van verzoeker aan het dossier toe. Het zouden de broers van verzoeker zijn die momenteel het gezin zouden onderhouden. Verzoekers beroepen zich op artikel 8 EVRM. Aangaande de vermeende schending van dit artikel dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot slot bewijzen verzoekers niet dat zij door de broers van Dhr. G. (...) onderhouden zouden worden. De loutere bewering volstaat niet om een buitengewone omstandigheid te vormen.”*

Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekers alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete motieven betreffende hun privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Met name stelt het bestuur dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties of zakelijke contacten, hetgeen verzoekers niet betwisten, en dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, hetgeen verzoekers evenmin betwisten. Door deze concrete motieven niet te betwisten, tonen verzoekers niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om vast te stellen dat een *“terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. Verzoekers maken met hun betoog derhalve niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor hun onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekers ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekers de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kunnen laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partijen tonen, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van hun gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat de bescherming van hun gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8

van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van hun gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zesde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC